

Köszöntelek Benneteket *Húsvét vigíliáján*, közösségi Húsvétunkon: *Béke legyen Veletek!*

Az első keresztények ezen a napon keresztelték meg a katechumeneket, hiszen a keresztség az újjászületés, az új életre feltámadást jelentette számukra.

Ritka eset, hogy a húsvétot most mi is így ünnepelhetjük. Meglepetésként is hathat, de Kristóf testvérünk ma szeretné a jézusi Útvállalását megpecsételni, és a jézusi asztalközösséghez csatlakozni.

Ezekben a vészes időkben számunkra is nagy lehetőség, hogy vele együtt mi is megerősödjünk a mi jézusi *Úton-járásunkban* és *Asztalközösségünkben*.

Bűnbánattal kezdjük a húsvéti ünnepet... Szeressen minket a mi Istenünk, bocsássa meg bűneinket és segítsen minket a jézusi Út vállalásában.

Ének: Kyrie...

Imádkozzunk! Istenünk, tekints ránk jóságosan és nézd mindannyiunk őszinte szándékát, hogy a Te Jézusod lábnyomába lépve követhessük őt Utadon, aki élsz és szeretsz örökkön örökké.

Evangéliumi részletek Lukács könyvéből: 24,1-12;36-43

Az asszonyok a hét első napján kora hajnalban kimentek a sírhoz és magukkal vitték az előkészített illatszereket is. A követ a sírtól elhengerítve találták. Amikor beléptek, nem találták ott Jézus testét.

Még magukhoz sem tértek meglepetésükből, amikor ragyogó öltözetben két férfi állt mellettük. Félelmükben félreszegezték tekintetüket, de azok megszólították őket: „Mit keresitek az élőt, a holtak közt? Nincs itt, föltámadt!”...

Visszatérve a sírtól, jelentették mindezt a Tizenegynek és a többieknek. Mária Magdolna, Johanna, Mária, Jakab anyja és még mások hozták ezt a hírt az apostoloknak. De azok üres beszédnek tartották szavaikat és nem hittek nekik.

Péter azonban menten a sírhoz futott. Amikor behajolt, csak az ott heverő lepleket látta. Igen meglepődött a látványon és hazament...

Este Jézus megjelent közöttük és így szólt hozzájuk: „Békesség nektek! Én vagyok, ne féljete!”

Zavarukban és félelmükben azt hitték, hogy szellemet látnak. De ő így szólt hozzájuk: „Miért vagytok megzavarodva? És miért támad kétely szívetekben? Nézzétek kezemet és lábamat. Én vagyok. Tapintsatok meg és lássátok! A szellemnek nincs húsa és csontja, mint nekem.”

E szavakra megmutatta nekik kezét és lábát. De mivel örömükben még mindig nem hittek és még mindig a meglepetés hatása alatt álltak, megkérdezte tőlük: „Van itt valami ennivalótok? Adtak neki egy darab sült halat és lépesmézet. Fogta, szemük láttára evett belőle, és ami maradt odaadta nekik.

Ez az Evangélium tanítása.

Ezen a szombati kora estén a vasárnap hajnalt ünnepeljük, és a Keresztséget és az Eucharisziát. A Lukács-evangélium két részletét hallottuk most az üres sírról és a terített asztalról. Mit tanítanak nekünk a valós tények és a szimbólumok?

1) Halotti tor

Madách „*Ember tragédiájából*” is tudjuk, hogy milyen véres következményekkel járt a „homousios” és „homoiusios” vita a keresztények között. Jézus Isten, vagy csak hasonló Istenhez.

A kereszténység története annyit tényként állíthat, hogy egy halálra sebzett ember, akit már a sírkamrába temettek, élve jött ki onnan. Ha nem is a saját lábán. És ez így vagy úgy, a természet rendjét megtörve, vagy a kómából felébredve, de mindenképp rendkívüli módon.

Ha mi a történeti Jézusról beszélünk, az „emberfiáról”, akkor félretehetjük a dogmatikai vitát. Mert ennek az embernek a sírból való felkelése lehet bármilyen csodálatos esemény, de ennek a názáreti Jézusnak a *tanítása* ezerszeresen többet jelent, mint bármilyen csoda, vagy a világ összes lángelméjének bölcselete és teológiája.

Arra, hogy „szeretet az Isten”, és hogy úgy kellene „szeretni a másik embert, mint önmagunkat”, és hogy a „gyűlölet kultúrája” helyett a „szeretet kultúráját” kellene érvényre juttatni a társadalmakban, a világtörténelem folyamán nem egy okos koponya jött rá. Nekünk mégis százszor szent a mi Jézusunk, akinek Örömhíre megérintett és megragadott minket.

2) Ünnepi lakoma

A golgotai tragédia és az Olajfák sziklasírja után az összezavarodott tanítványoknak nem kellett „halotti tort” ülniük. Nem is lett volna célszerű, hiszen a várost ellepték a római legionáriusok és a főpap templomórsége. A keresztre feszítés után a Tizenkettőből egy felakasztotta magát, tizenegy pedig szétszaladt, mint a ketrecből kiszabadult vadnyulak.

A különös hír és látvány után Péternek elég lehetett összeszedni a tanítványokat. Egy még így is elbújt valahol, de estére már együtt reszketett a csapat zárt ajtók mögött.

Mindegyik megrettenhetett, mikor kopogtak az ajtón, és az ajtóban ott volt a két „fehérruhás” fiatalember, aki egy félhulla sebesültet hozott magával. A zárt ajtón keresztül úgy mehettek be a szobába, hogy kinyitották nekik az ajtót, de még így is lepedős szellemnek nézték Jézust a barátai.

Hallottuk, hogy a félelemtől remegő tanítványokat úgy kellett Jézusnak biztatnia, hogy ne féljenek, nem szellem ő, nem kísértet. Nem is asztráltest, megdicsőült test, ahogy a teológusok kitalálták.

A maguk szamizdat iratuk közölte le, hogy Jézus maga mondta, hogy nem szellem, hanem „hús és csont”, nézzék az átszögezett kezét és lábát, a sebeit. És ha mégse akarnak hinni, hogy az a hús-vér ember áll előttük, akit eltemettek, és aki nem halt meg, kérte, hogy adjanak neki enni valamit. És Jézus eszi a sült halat a lépesmézzel, és meghívja őket az örömlakomára.

3) Feltámadás és az élet!

Most még pár szót a szimbólumokról. A liturgia, a szent játék csupa emlékeztető jelekből áll. Most majd két emlékeztető jel is láthatóvá válik előttünk, amint az őskeresztényeknél történt. Az egyik a víz, a másik a kenyér és bor.

Ahogy a vízbe merült feje felemelkedik a vízből, és beragyogja a fényes nap, és elborítja az éltető levegő, úgy a bemeztett, vagy vízzel leöntött ember is új életre kel Jézus Jordánánál történt példája nyomán. Ez a *keresztség*: feltámadás, új életformára váltás.

A másik a *vacsora*, ahol ott a kenyér és a bor, az emlékeztető jel arra, hogy test-véri közösség vagyunk és azok is maradunk mindhalálig. Ez a jézusi asztaltársasági lakoma, az igazi mise, a hála vacsora. Új élet, a szeretetközösség élete.

--- Ezen a mi húsvétunkon lássuk ezt a két szimbolikus eseményt a gyakorlatban.

KERESZTSÉG

Testvéreim! Itt van előttünk az *előkészített víz*, a keresztség pecsétje. Imádkozunk felette és kérjük Istent a kereszstelendőért:

Áldd + meg Istenünk ezt a vizet, amellyel megkereszteljük testvérünket, akit Jézus Útjának járására hívtál meg.

Most következik a *keresztségi fogadás*, mely számunkra a jézusi eszmények vállalását és az azzal ellentétes dolgok megtagadását jelentik. Kérem a Testvéreimet, hogy hangosan válaszoljon a feltett kérdésekre, mi pedig magunkban mondjuk vele együtt a válaszunkat.

Testvérem, kérdezem tőled:

Ellene mondasz-e a Mammon, a Gazdagság ördögének, amely másokat szegénységbe és nyomorba dönt? - Ellene mondok!

Ellene mondasz-e a Hatalom csábításának, amely másokat leigáz és megfoszt a szabadságtól? - Ellene mondok!

Ellene mondasz-e az Erőszaknak, amely öl, pusztít, veszélybe sodorja az egész világot? – Ellene mondok!

Kérdezem azt is tőled:

Hízel-e a mindentadó Szeretetben, mely képes magát másokért szegényíteni? - Hiszek!

Hízel-e a szolgáló Szeretetben, mely képes másokat szolgálva magát kicsivé tenni? -Hiszek!

Hízel-e az erőszakot nem ismerő, szelíd Jóságban, mely képes kiszolgáltatottá válni és megbocsátóan elviselni a bántásokat? - Hiszek!

Végül akarod-e a jézusi Utat választani, és ennek jeleként kéred-e a keresztséget? - Igen!

És most keresztszülő társam segítsen a *keresztvízzel* való leöntésben, mellyel Jézus szándéka szerint megpecsételődik a jézusi tanítványság.

Mi legyen a keresztneved? – Kristóf?

N. én megkeresztellek téged, + az Atya + és a Fiú + és a Szentlélek nevében.

Szívből gratulálok! Ezzel az ünnepélyes szertartással nyilvánosan is Jézus-tanítvány lettél.

Hívek könyörgését kezdje el az Anya (Bari), az azt követő pár percben pedig az, aki szeretné folytatni az imát.

EUCHARISZTIA

Imádkozzunk! Asztalodon, Urunk, készen áll a *kenyér és bor*, mely a megkereszteltek szövetségkötő és szövetségújító pecsétje. Nyisd meg hát előttünk lakomád ajtaját, hadd ünnepeljük örömmel azt a vendégséget, mellyel a Te házad népe és a Te asztaltársaid lehetünk, aki élz...

*Prefáció: Jézus legyen veletek! [...]
Emeljük fel szívünket! [...]
Adjunk hálát a mi Istenünknek! [...]*

Istenünk, Teremtőnk és Atyánk! Hogyan ismerhettük volna meg, mennyire szeretsz minket, ha nem lett volna Jézusunk! Ő tárta fel előttünk jóságodat és szeretetedet. Életének utolsó pillanatáig akarodat teljesítette: minden embernek odaajándékozta önmagát. Ezzel Utat mutatott nekünk és az Ő Útjára hívott. S mert méltónak tart minket arra, hogy nyomába lépjünk, és másokat is Hozzá vezessünk, ezért most köszönetet mondunk, és hálátelt szívvel zengjük:

Ének: Szent vagy...

Kánon: Azon az éjszakán pedig, amelyen elárulták, kezébe vette a kenyeret, hálát adott Neked, megtörte a kenyeret és kiosztotta barátai között ezekkel a szavakkal:

Vegyétek és egyetek ebből mindnyájan, mert ez az én testem, melyet értetek adok.

A vacsora után ugyanígy kezébe vette a kelyhet is, majd ismét hálát adott, oda adta barátainak, és így szólt:

Vegyétek, és igyatok ebből mindnyájan, mert ez a kehely az új szövetség az én véremlében, melyet értetek és sokakért kiontok a bűnösöknek is megbocsátva.

--- *Tegyétek ezt rám emlékezve!*

Ezért most *megemlékezünk* Jézus szenvedéséről és haláláról, és arról a dicsőségről, amelyben része lehet Nálad.

Kérünk, Istenünk, éleszd fel bennünk Szent Lelkedet, azt a Lelket, aki életet ad. És add, hogy ez a Kenyér és ez a Kehely, amelyet most Neked nyújtunk, valóban a mi odaadásunk jele lehessen.

Most pedig megemlékezünk minden emberről, minden ismert és minden ismeretlenről. Megemlékezünk minden élőről és minden megholtáról.

Megemlékezünk minden jelenlévőről és a távollévőről, a földkerekség minden szeretetközösségéről.

Megemlékezünk a betegekről, szenvedőkről, szomorkodókról, rabokról.

Megemlékezünk azokról, akik a hatalmi téboly és a háborús erőszak áldozatai, és akik hontalanokká váltak, és akik segítenek a menekülteken, az üldözötteken. Add, hogy minél előbb véget érjen ez a pokoli öldöklés.

Megemlékezünk most különösen azokról a fiatal testvérekről, akik a Bokorban ünnepélyesen is Jézus tanítványai közé léptek, és arról a testvérünkről, aki ma köt szövetséget Veled és velünk, testvéreivel.

Kérünk, ajándékozd nekünk, mindnyájunknak a Te Szeretet Lelkedet Jézus által, aki által minden jóval betöltöd a világot.

Őáltala, Ővele és Őbenne a Tiéd mindent-adó Atyánk minden tisztelet és dicsőség, mindörökkön örökké.

Most pedig mondjuk el a jézusi *asztaltársasági lakoma* asztali imáját:

Mi Atyánk...

Jézus békéje legyen veletek mindenkor!

Bocsássunk meg szívből egymásnak!

Ének

Áldozás előtt: Testvéreim, ezen a napon engedjük elsőséget annak a testvérünknek, aki *először áldozik*, vagyis a jézusi asztalközösségnek is teljes jogú részese lesz. Az első áldozás nem egyszerű szertartás, hanem újfajta szövetségkötés az utolsó vacsorán kenyeret törő, lábat mosó és az Olajfák hegyén a kardot hüvelyébe parancsoló Jézussal. Legyen tehát ez az áldozás neki igazi *szövetségkötés*, nekünk pedig, *szövetségújítás*.

Itt van a *Jézus kenyere és bora*, vele megköthetjük és megpecsételhetjük a szeretet-szövetséget. Jézus, nem vagyok méltó...

Énekek

Hálaima

Áldás: A mindent-adó Atya oltalmába, Jézus szeretetébe és a Lélek közösségébe ajánlak titeket. Isten óvja mindnyájunk életét, hogy az Úton járva eljussunk a Te Országodba!

Áldjon meg + minket a mi szerető Istenünk, aki Atyánk, Testvérünk és éltető Lelkünk!

Ének: Megkötöm magamat...

[A szertatást vezette és elmélkedett
2022. április 16-án a Bokorportán: Kovács László]

Duccio: Jézus megjelenik 10 tanítványának
(~1300, Dóm, Siena)